

er da mærkeligt, for det burde være dem, der først oplevede, at der blev skåret. Altså, hvis det var sandheden, ville de, der modtager hjemmehjælp, da være de første til at mærke, at der blev skåret ned, og så er det da underligt, at der er 95 pct., som enten er tilfredse eller meget tilfredse. Det ville sådan en undersøgelse da vise lynhurtigt.

Jeg løber ikke fra noget ansvar. Venstre er glad for at have ansvar og for at være en del af regeringen. Vi mener til enhver tid og vil altid mene, at man kan gøre tingene bedre, men jeg tillader mig bare at gøre opmærksom på det faktum, at de mennesker, som er i nær kontakt med den offentlige velfærd, er betydelig mere tilfredse end dem, der ikke er det. Det er da en interessant iagttagelse.

Så kan man begynde at diskutere, hvorfor det mon er sådan, og som jeg sagde tidligere, kunne det jo være, fordi f.eks. en Dennis Kristensen konstant og vedvarende prøver at bilde danskerne ind, at der bliver skåret, desuagtet at der siden 2001 er blevet brugt 59 mia. kr. mere på den offentlige sektor. Det kunne jo være, at det faktisk er lykkedes for fagforeningerne at få tegnet et billede, som påvirker de danskere, som ikke møder den offentlige sektor og dermed kun har opfattelsen fra medierne. Det kunne jo være, at det hang sådan sammen.

Kl. 10:58

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak til ordføreren. Den afsatte tid er godt og vel brugt, og vi fortsætter i ordførerrækken.

Jeg kan allerede nu oplyse, at vi sandsynligvis ikke når at få spørgerækken færdig, inden vi går til frokostpause kl. 12, men værsgo til næste ordfører, som er hr. Henrik Sass Larsen, Socialdemokraterne.

Kl. 10:59

(Ordfører)

Henrik Sass Larsen (S):

Vi har haft en ny statsminister i snart 2 måneder, men vi har haft den samme regering, og både her og der har vi ventet og forventet, at der også kom bud på en ny politik, et nyt projekt.

Det har været en forgæves spejden, indtil vi forleden dag kunne læse Venstres nye næstformand, skatteministeren, folde sine længe opsparede visioner ud for befolkningen i et interview. Her kunne man læse, at danskerne skulle til at tage et større personligt ansvar nu, hvor skatten var sat ned, som det blev proklameret, og det kom der så to konkrete bud på. Det ene bud var, og jeg citerer:

Det kan være, når man går en tur ned ad gågaden i København, at selv om der er opstillet en skraldespand for hver 20. meter, gider folk ikke bære deres skrald de få meter hen til skraldespanden, for de har betalt skat nok til, at de forventer, at der kommer en kommunal gadefejter i morgen for at fjerne deres affald. Citat slut.

I Socialdemokratiet nærer vi en afgrundsdyb beundring for disse filosofiske overvejelser. Sammenhængen mellem affald på gågader og skattetryk er en hidtidig overset politisk-ideologisk kampplads, og vi glæder os meget til at se CEPOS eller andre af regeringens lakajer give et uigenkaldeligt bevis for, at jo lavere skattetryk, desto renere gågader. Det vil helt sikkert interessere de millioner af mennesker i verden, som lever i armod, men med et lavt skattetryk, at deres gader og stræder er rene, fordi de har et personligt ansvar at gøre godt med og ikke er trykket af skatter.

Med lige så stor interesse skal de danskere, som ikke fik læst interviewet, studere det andet konkrete bud, som Venstres nye chefideolog havde til boligejerne, citat:

Man skal have retten til at satse og vinde, men man skal ikke bagefter regne med, at vi kommer rendende og fejrer op, hvis det går galt. Vi har givet mulighed for at tage afdragsfrie lån, men hvis man ikke kan holde til at sidde med et afdragsfrit lån, så er det ens eget ansvar. Citat slut.

Med den filosofi må det da ærgre Venstre, at vi ikke anlagde den samme logik, da der skulle reddes banker. Måske skulle vi bare have meddelt dem, at de jo har haft retten til at satse og vinde, og så skulle vi ikke ind og feje op.

Gad vide, hvordan man knækker det her ideologiske dilemma i Venstre. Det kan jo være, at lidt god balsam til ideologien i form af milliontilskud fra bankerne til Venstres valgkasse gør det hele meget nemmere, men nemt bliver det i hvert fald ikke for mange danske boligejere, og jeg tror, de fleste føler sig forulempet, når deres køb af bolig karakteriseres som at satse og vinde. Måske har skatteministeren og regeringen lagt mærke til alle de mennesker, som for tiden mister deres arbejde og dermed er i risikozonen for ikke at kunne blive i deres eget hus, eller til dem, som bliver skilt, eller til dem, som ikke fik solgt, inden de købte nyt, og derfor hænger på to huse. De kan så alle sammen trøste sig med, at de satsede og tabte, mens regeringens venner i bankerne og landbruget kan trøste